

ETTORE MOSCHINO

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ ΚΑΙ ΙΖΟΛΔΗ^(*)

(Παρουσιάζεται ο ΡΗΓΑΣ ΜΑΡΚΟΣ από τη μεγάλη θύρα. Και αμέσως ή ή Ίζόλδη, με τρόπους υποταγής, πηγαίνει να τον προαπαντήσει. Η όψη του Ρήγα είναι στο φαινόμενο γαλήνια, ξεχωρίζει όμως στο μεσόφρυδό του ένας αποφασιστικός στοχασμός. Η Βραγγιάνα μένει ασάλευτη στη θέση της.)

P.M. Ἀκόμα ἐδῶ, γλυκειά μου; Δὲ σὲ κραεῖ μὴτε ἡ δροσοῦλα τοῦ γιалоῦ σιμά της, μὴτε οἱ φαιδρὲς τῶν κυνηγιῶν ἀντάρεις, μὴτε οἱ παλαιστρες;

ΙΖΟΛ. Ρήγα Μάρκο, ἐμπρός σου προσκλίνουμαι, καὶ λύνω σου τὴ σπάθα.

P.M. (ἐμποδίζοντάς τη.) Μὴ σκύβης, ὄχι! Μόνος μου θὰ λύσω τὴ ζώνη, καὶ τὸ σίδερο θὰ φήσω πὺν μὲ βαραίνει. Τὸ δικό σου χέρι τόσο μικρό 'ναι!

(Ἀφήνει τὸ σπαθὶ ἀπάνου στὸ τραπέζι.)

Ἀφησέ μας, Βραγγιάνα.

ΒΡΑΓ. Ρήγα μου, ἡ προσταγή σου!

(Προσκλίνεται καὶ φεύγει.)

P.M. Γιατί ἀκόμα

τόσο θλιμμένη; Ποιό κρυφὸ σαράκι σὲ τυραννεῖ; Σ' ἓνα κόμπο κλεισμένη, σὰν ἄρρωστη μιλεῖς, δειλὰ κοιτάξεις, καὶ κουρασμένο σέρνεις τὸ κορμί σου τὸ λιγρό. Τί σὲ πικραίνει, πές μου;

ΙΖΟΛ. Ἀφέντη μου, ἡ καρδιά σου γλυκεῖα πλάνη σοῦ δίνει. Ἐγώ, δὲν εἶμαι πικραμένη, μὰ σκύβω ταπεινὴ στὴ δύναμή σου τὴ δίκια.

P.M. Καὶ γιατί νὰ μένης μόνη καὶ σιγαλή, καὶ νὰ ποφεύγης κάθε χαρὰ τοῦ κόσμου; Σοῦ ἔχω ἐγὼ φερμένους ἀπ' τὴ Βρετάννη μουσικούς, κ' ἐμπόρους ἀπ' τὴ Συρία καὶ ἀπὸ τὴ Θεσσαλία· σοῦ γέμισα τίς κάμαρες λουλούδια, κ' εἶναι οἱ κορτίνες ὅλες κεντημένες μ' ἀτίμητα πετράδια. Κι ἂν κοιτάξης, στ' ἀνέρο καστέλλι μου εἶναι οἱ πύργοι ὀλανθισμένοι ὡς τὴν κορφή, καὶ μέσα στοὺς κήπους μου μηλιὲς βλαστοβολοῦνε πὺν φέγγουν ὡς τὸν οὐρανό, σὰν ἄσπρες αὐγοῦλες ὑμεναίων. Καὶ δὲ χαίρεσαι;

ΙΖΟΛ. Εἶναι χαρὰ μου ἡ σιωπή.

P.M. Κι ὡς τόσο τὰ μεγαλεῖα τοῦ κόσμου τ' ἀγαποῦσες! Θέλεις πλούτη καινούρια; Τῆς Γολκόντας τὸν περὺξέ, πὺν εἶναι θαμμένος μέσα στὰ βάθη τοῦ πελάγου; Κι ἄλλες ἄβρες

νὰ τραγουδοῦν τὰ κάλλη σου;...Κι ἀκόμα σωπαίνεις! Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω γιὰ νὰ γενῆς δική μου πιά, δική μου; ΙΖΟΛ. Δική σου μ' ἔχεις, δυνατέ μου ρήγα: γυναίκα σου καὶ σκλάβα, μὲ τὸ νόμο τὸ σεβαστὸ τῆς Ρώμης.

P.M. Μὰ σὲ θέλω

γυναίκα μου καὶ ρήγισσα, καὶ νᾶχης καὶ ἀπὸ κορώνα ἀπάνου τὴν καρδιά μου!

ΙΖΟΛ. Ρήγα μου, χτήμα σου εἶμαι· κάθε λόγος δικός σου μοῦ εἶναι προσταγή.

P.M. Προστάζει

κανεῖς τὴν πίκρα;

ΙΖΟΛ. Ἐσὺ μπορεῖς μονάχος!

(Μ' ἀνάλαφρη εἰρωνεία.)

Μ' ἂν προτιμᾷς τὸ γέλοιο, τὰ δειλά μου μάτια θὰ καθρεφτίσω μέσ' στὸ κύμα, μὲ φῶτα νὰ τ' ἀνάψω, καὶ τὴν κόμη θὰ πλέξω μ' ἄλλους φιόγκους, κι ὁ λαιμός μου πὺν ἀπὸ τραγούδι στέρειψε, γιομάτος μὲ μουσικὴ περίφημη πιά θ' ἀναι! Κι ἀνίσως θέλῃς νᾶμαι παραπάνω χαρούμενη, στὰ δυνατά σου ἰάτια θὰ πάω καβάλλα μὲ τοὺς νεκρομάντες νάνους, μὲ τὰ σκυλιά, μὲ τοὺς τζουτζέδες τοῦ Παλατιοῦ σου, κ' ἡ Χαρὰ ἡ οὐράνια, καθὼς χλαμύδα — βύσσος καὶ πορφύρα! — στὸ μεθησμένο κορμί μου θὰ πέση, νὰ τὸ περισκεπάσῃ! Αὐτὸ δὲ θέλεις;

P.M. Γυναίκα, ἐσὺ στὸν πόθο μου δὲν κλίνεις! Δὲ θέλω ἄλλο τραγούδι ἀπ' τὸ λαιμό σου μὴτε ἄλλα κάλλη ἀπ' τὸ κορμί σου. Τόσο πανέμορφη ὁ Θεὸς σ' ἔχει πλασμένη, πὺν δὲ χωρεῖ καμὶ ἄλλη μελωδία στὴν ἁρμονία τῆς θεῖας πὺν σὲ στολίζει. Μὰ τὰ ὄνειρά σου θέλω, τὴν ψυχὴ σου ἀκέρια· καὶ τὴ θερμὴ πὺν σὲ φλέγει στίς φλέβες, καὶ τὴ ζωντανὴ σου σκέψη! Χαμογελᾷς, καὶ τ' εἶναι τὸ δικό σου χαμόγελο; Εἶναι δολερὸς καθρέφτης πὺν μὲ σκιὲς θαμπώνεται μεγάλες καὶ κρύβει τὴν καρδιά σου! Τέτοιο δῶρο δίνεις σ' ἐμέ;

ΙΖΟΛ. Σοῦ δίνω τὴ ζωὴ μου!

P.M. Κ' ἡ ζωὴ τ' εἶναι, ἅμα τῆς λείπῃ ἡ φλόγα; Σὲ σφίγγω στὴν ἀγκάλη, καὶ τὰ κάλλη νοιώθω τ' ἀγγελικά σου, τίποτ' ἄλλο! — Μήτε εἶναι παγερώτερο τὸ ξόμπλι τὸ σκαλισμένο στ' ἀνθος τοῦ μετάλλου, ἢ στ' ἀψυχο σμαράγδι μέσα! Ποῦ εἶναι ἡ Ἀγάπη σὲ ματιὰ μαρμαρωμένη;

ΙΖΟΛ. Ἀ! αὐτὸ ζητεῖς; Νὰ πέσω στὴ λαγνεῖα;

P.M. Ποιὸς σοῦ μαθε τὸν ὠργισμένο λόγο; Ἀγάπη, σοῦ εἶπα! Καὶ σὺ τῆς ἀλλάζεις καὶ τ' ὄνομα, καὶ τὴ σιχαίνεσαι; Ἐλα! φανέρωσε τὴ φρίκη πὺν σοῦ φέρνω! Στὴ δύναμή μου βάρησαν τὰ χρόνια· μακρὴς χειμῶνας μοῦ ἄσπρισε τὴν κόμη· ξεράθηκε τὸ στόμα μου ἀπ' τὸ πάγος, κ' ἡ λαύρα του εἶναι χιόνι μπρὸς στὸ στόμα,

(*) Κοίταξε ἀριθ. 463, 464, 465, καὶ 466.

πὺ εἶναι γλυκὸ κι ἀπὸ χρυσὸ κυψέλι
περίσσια, πὺ τὸ μέλι ἀργοσταλάζει!
Καλὰ τὴ νοιώθω αὐτὴ σου τὴν τρομάρα!
Ὅμως γελιέσαι, ρήγισσα, γελιέσαι!
Τὸ γῆρας εἶν' ἀπάνω μου, μὰ κάτου
δὲ μ' ἔρριξε· μὲ πῆρανε τὰ χρόνια,
μὰ δὲ μὲ λυώνουν! Ἀχ! ἐσὺ δὲν ξέρεις
τί θάμα λεβεντιάς πάντ' ἀρματώνει
τὰντρίκια τὰ λαγγόνια! Μέσ' στὸ αἷμα
τοῦ ἀντρὸς εἶναι κλεισμένες τόσες λαῦρες
καὶ Νῆκες ἄλλες τόσες, πὺν ἂν ὁ Χρόνος
τὸν βιάζει, τίς τινάζει πρὸς τὴ Μοῖρα,
καὶ τὴν ἀλλάζει, τὴν ἀλλάζει! — Ρήγισσα,
μὴ μὲ καταφρονέσης! μὴ μοῦ δώσης
τὰ ψίχουλα τοῦ δείπνου σου, σὰ νάμαι
ζητιάνος καθισμένος στὸ πορτί σου!
Στέκω μπροστά σου ἀντρόπιαστος, καὶ δίχως
τρεμούλα. Καὶ πνοὴ φουσκώνει νέα
τὰ στήθια μου, σὰν τὸν ἀρχαῖο τὸ γέρο!
Κοιτότανε μονάχος του σταῦλάκι
τοῦ θερισμένου ἀγροῦ του, κ' ἡ καρδιά του
εἵτανε πικραμένη. Ὅμως ὁ Κύριος
τοῦ ἀπόστειλε τὴ νέα τὴ Μωαβίτισσα,
καὶ δίπλα στὸ πλευρὸ του αὐτὴ ἐκοιμήθη,
κ' εἵταν τὸ ρόδο πὺν ἄνθισε ἀπ' τὸν κέδρο,
κ' ἐπρὸς στὸ Χρόνο ἡ νίκη τῆς Ἀγάπης!
Ἰζόλδη, Ἰζόλδη! Αὐτὸ ζητῶ ἀπὸ σένα,
καὶ τόσο δῶσ' μου! Ὁ βάρβαρος μονάρχης
πὺ εἶναι γενιᾶς πολεμικῆς βλαστάρη,
θὰ δῆς πὺς σὰν καλάμι θὰ λυγίσῃ
τὴ γνώμη του, καὶ τρυφερὸς θὰ σοῦ εἶναι,
φέροντάς σου στὸ χέρι τοῦ πὺν τρέμει
τὴν παιδικὴ καρδιά του!

ΙΖΟΛ. ὦ Ρήγα Μάρκο,

γιατί νὰ τυραννιέσαι; Ἀπὸ τὴ μέρα
πὺν σοῦ ἦρθ' ἀπ' τὴν Ἰρλάντα, σὲ τιμοῦσα·
καὶ τὸνομά σου, τὸ ρηγάτο σου, εἶχα
πάντ' ἀκριβό μου· κ' εἶναι στὴ ματιά μου
τὸ μέτωπό σου σεβαστὸ σὰ νάσουν
θεός μου! Ἀπὸ μιὰ δύστυχη γυναῖκα
τί θέλεις παραπάνου; Τί μπορούσα
νὰ κάμω ἐγώ, παρὰ νὰ στρώνω ἀπάνου
στὸ ρηγικό σου βῆμα τὴν πορφύρα;

P.M. (ξεσπώντας ὠργισμένος.)
Ὅχι, ὄχι, αὐτό! Στίς δοῦλες σου παράτα
τὴ δουλικὴ ἐργασία! Σὺ, στοὺς θεοὺς σου
φέρνε λιβάνι! Μὲ δῖβουλα λόγια
ξεφεύγεις· μὰ τοῦ κάκου! Τὴν ψυχὴ σου
θαδράξω ἐγὼ σκουίζοντας σὰ γεράκι,
θὰ ξεριζώσω ἀπ' τὰ κρυφὰ τοῦ νοῦ σου
κάθε κριματισμένη ιδέα, καὶ ἀνίσως
μοῦ ἀντισταθῆς, νά! ἐδῶ ἔναι ἡ τιμωρία!

(Χυμίζει στὴ σπάθα του καὶ τὴ σηκώνει
ψηλὰ μὲ ἄγρια φοβέρα.)

ΙΖΟΛ. Ναί, χτύπα! σκίσε τὴν καρδιά μου! βρίσε!
Μὴ σπλαχνιστῆς! μπρὸς στὸ βασιλικό μου
τὸ γένος, μὴ δειλιάσης! Ἐγὼ πέφτω
στὰ πόδια σου, καὶ σφάξε με! Πιὸ μέγας
θενᾶσαι ρήγας, ὅσο παραπάνου
θεριέψης, καὶ σκορπίσης στὴν πυρὰ σου

καὶ τὰ μαλλιά καὶ τὸ κορμί μου! Χτύπα,
νὰ μὲ σκοτώσης!

(Γονατίζει μπροστά του, συρμένη ἀπὸ
ἀκαταμάχητη ὀρμὴ πίκρας, ὀργῆς καὶ
ἀπελπισίας, προτείνοντας τὰ στήθια τῆς.
Ὁ Ρήγας μένει τρομαγμένος κ' ἐκστα-
τικὸς μπρὸς τὸ θλιβερό τῆς σπαραγ-
μό. Ἡ συμπόνια πλημμυρίζει πάλι τὴν
ἄστατη καρδιά του. Ἡ μεγάλη σπάθα
τοῦ πέφτει ἀπὸ τὰ χέρια.)

P.M. Τί; τρελή 'σαι, Ἰζόλδη;

Σήκω! Δὲ θέλω αὐτό! Ἐλα! Σήκω ἀπάνου!

Συχώριο σοῦ ζητῶ· συμπάθησέ με.

Τί εἶμαι; — ἓνας κακομοῖρης πὺν γιὰ σένα
πονεῖ, καὶ τὸ σωστὸ δὲ βρίσκει δρόμο
πρὸς τὴν καρδιά τῆς ἐρωμένης! Ἐλα, —

(Ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τὴ φέρνει νὰ καθήσῃ
στὸ θρόνο τῆς.)

ἐδῶ νὰ ξαποσιάσης. Σ' ἔχω τόσο
κουράσει μὲ τὰ λόγια τὰ σκληρά μου....

Κι ἂν μοῦ χαμογελάσης, ἂν τὸ χέρι
μοῦ δώσης....

(Ἀξαφνα, μέσ' ἀπὸ τὸ καστέλλι, ἀκούε-
ται μεγάλη ἀντάρα μὲ γέλοια καὶ οὐρ-
λιάσματα, πὺν ὅσο πάει καὶ ζυγώνει
στὸν ἰσόγειο θάλαμο τῆς Ἰζόλδης. Ὁ
Ρήγας τραβιέται, μὲ ἀπορία, ἀπὸ τὸ
πλευρὸ τῆς γυναικὸς του, πηγαίνει κον-
τὰ στὸ παράθυρο, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ φωνά-
ζει δυνατά:)

P.M.Αἶ, σεῖς! ποιὸς φωνάζει μέσα
στοὺς πύργους μου; Αἶ! ποιὸς εἶναι;

(Κάνει νόημα ἔξω, καὶ ἀπὸ τὴ μεσαία
θύρα παρουσιάζεται ὁ ΔΕΝΟΑΛΗΣ.)

ΔΕΝ. Ἀφέντη, Ρήγα,
παράξενο θακούσης λόγο. Μπῆκε
στὸ κάστρο ἓνας τρελός, καὶ μέσ' στὴ χώρα
σήκωσε ἀντάρα, πὺν τρέχει γυρνώντας
τὴ φοβερὴ του ράβδα!

P.M. Καὶ ποιὸς εἶναι;

ΔΕΝ. Καυχήθηκε τοῦ δράκου γιὸς, τοῦ Οὐριάνου
τοῦ Μαλλωτοῦ, πὺς εἶναι· καὶ φοράει
τρίχινο ράσο καὶ σκουφὶ γιδίσιο.
Γουλί 'ναι τὸ κεφάλι του, καὶ ἀπάνου
σταυρό 'χει χαραγμένο!

P.M. (μὲ γέλοια ἱλαρά.)

Ἀκοῦς, Ἰζόλδη;

ΙΖΟΛ. Διῶξε τον!

P.M. Ὅχι, ἄς τὸν ἰδοῦμε!

ΔΕΝ. Λέγει
πὺς ἦρθε νάμπη δοῦλος σου, καὶ θέλει
νὰ φέρῃ στὸ τραπέζι σου γιὰ δῶρο
τὸ φωτεινὸ μυαλό του.

P.M. Πές του νάρθη! —

Ρήγισσα, θὰ γελάσης.

(Ἀκούονται ἀρκετὰ κοντὰ φωνές. Οἱ
δοῦλοι κ' οἱ σκουτάροι τρέχουνε πίσω
ἀπὸ τὸν τρελό, καὶ τὸν κυνηγᾶνε, σὰ
νάτανε λύκος.)

Φωνὴς ἀπ' ἔξω.

Νά τος! νά τος!

Χού! χού! Χτυπάτε! Χού, χού! νά, τοῦ λύκου!
(Ὁ Δενοάλης κάνει νόημα, καί, ἅμα
τραβηχτῇ κι ἀνοίξῃ ἡ κορτίνα, μπαί-
νουνε τρέχοντας, πρῶτα ὁ ΚΑΚΟΣ
ΝΕΟΣ, ὁ ΑΝΤΡΕΤΤΟΣ, ὁ ΓΟΝ-
ΤΟΙ·ΝΟΣ, ὕστερα ὁ ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ
μασκαρεμένος σάν τρελός, καί ξολίσω
του ἄλλοι σκουτάροι καὶ παιδόπουλα.
Ἀπὸ τὶς κάμαρες τῆς Ἰζόλδης προ-
βαίνει ἡ ΒΡΑΓΓΙΑΝΑ καὶ παίρνει
θέση στὸ πλευρὸ τῆς Ρήγισσας. Ὁ Τρι-
στάνος εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ τὸ
πλῆθος, τὸ ξαναμμένο καὶ χαρούμενο.
Εἶναι ντυμένος ὅπως τὸν ἔχει περιγρά-
ψει ὁ Δενοάλης, κ' ἔχει τὴν τσοπάνικη
ράβδα κρεμισμένη στὸ λαιμό. Τὸ χρώ-
μα του κ' ἡ θωριά του εἶναι τόσο ἁλ-
λαγμένα, πού δὲ γνωρίζεται ποῖος εἶ-
ναι. Γυρνᾷ θαμάζοντας ὁλόγυρα τὸ
βλέμμα, σὰ νὰ πρῶτοβλέπη πράγματα
παράξενα καὶ ἄγνωστα. Στὸ βάθος ξε-
χωρίζουν οἱ δρόμοι γεμάτοι κόσμο, κ' οἱ
πύργοι φωτολουσμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο.)

P.M. Φίλε μου, καλῶς ἦρθες! Ἔμπα μέσα!

ΤΡΙΣ. (μ' ἀλλαγμένη φωνή.)

Τρανέ μου ἀφέντη, πρῶτε τῶν Ρηγάδων,
τῶξερα γώ, πὼς ἅμα σ' ἀγναντέψω,
θὰ λιγωθῇ ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴ γλύκα!
Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ, μεγάλε Ρήγα!
(Βγάζει τὴ ράβδα ἀπὸ τὸ λαιμό καὶ
τὴν ἀπιθώνει χάμου.)

P.M. Εὐχαριστῶ, ἀδερφέ μου· μὰ γιατί ἦρθες;
τί θέλεις; τί ζητεῖς;

ΤΡΙΣ. Ζητῶ ἓνα πράμα,
πού νὰ μοῦ τάρνηθῃς, κρῖμα θὰ κάνης·
κι ἂν μοῦ τὸ δώκης, θὰ χαρῇ ἡ καρδιά σου.

P.M. Λέγε· τί θέλεις;

ΤΡΙΣ. Τὴ Ρήγισσα Ἰζόλδη,
τὴν ὁμορφὴν, πού λάμπει στὸ πλευρό σου!
(Κοιτάζονται οἱ ἄλλοι μ' ἀπορία καὶ ξε-
καρδίζονται στὰ γέλοια.)

P.M. Ἄ! τὴ ρήγισσα! Κάτσε νὰ τὰ ποῦμε.

ΤΡΙΣ. Κι ἂν σοῦ τὴ δώσω, ἐσὺ τί θὰ μοῦ δώσης;
Τὴν ἀδερφή μου, τὴν ὡραία Μαυρούδω·
ἀγνὴ σάν τὸ νερό, κι ὁλόασπρη ὅλη
σάν πάχνη στὸ φαράγγι.

P.M. Κι ἂν σοῦ δώσω
τὴ ρήγισσά μου ἐγώ, τί θὰ τὴν κάνης;
ποῦ θὰ τὴν πᾶς;

ΤΡΙΣ. Στὰ σύννεφ' ἀποπάνου,
κοντὰ στὸν οὐρανό, σ' ἓνα παλάτι
γεράνιο καὶ κρυστάλλινο, ὅπου λάμπει
μέσ' στὰ λουλούδια ὁ ἥλιος, καὶ γλιστρώντας
οἱ ἄνεμοι παιγνιδίζουν. Δῶσέ μου τὴ!
Θὰ παίζουμε τὸ σκλάβο καὶ τὴ ρήγισσα,
θὰ τὴ φιλῶ, θὰ με φιλῇ, καὶ νάνι
στὴν ἀγκαλιά της θὰ μᾶς κάνῃ ἡ Ἀγάπη!
(Ἡ Ἰζόλδη κάνει ἓνα κίνημα θυμοῦ.)

P.M. Στὰ λόγια εἶσαι τεχνίτης. Ὅμως ποῦθε
μιὰ τέτοια ἐλπίδα σοῦρθε, πὼς θὰ κλίνῃ

μὲ τὸν τρελόν, ἢ ρήγισσα ἢ ξανθὴ μου,
τὸν κουρεμένο σταυρωτά, καὶ τόσο
κακόμορφο στὴν ὄψη;

ΤΡΙΣ. Ἀφέντη, μ' ὅλο
τὸ δίκιο μου· γιατί πολὺ γιὰ δαύτη
πολέμησα καὶ ὑπόφερα· ἡ καρδιά μου
τρελάθηκε γιὰ δαύτη!

P.M. Καὶ ποῖος εἶσαι
σύ; Ποιό 'ναι τὸ νομά σου;

ΤΡΙΣ. (Ἐνῶ οἱ ἄλλοι προσέχουνε περιγελώντας,
νάζουσινε τί θὰ πῇ.)

Τὸ νομά μου
εἶναι Στανότρις· μ' ἂν τὸ «τρι» χωρίσης
καὶ τὸ βάλῃς μπροστά, θά'ναι Τριστάνος....
Οἱ ΑΡΧΟΝΤΕΣ (ξεσπώντας στὰ γέλοια.)

ὦχ, ὦ! Τριστάνος!

ΤΡΙΣ. (μὲ τόνο προσταγῆς.)

Αἶ, σωπάστε, δοῦλοι!

Ναί, ναί! Τριστάνος ἡ σωστή μου κλήση,
πού μ' ἔβγαλε ἡ μητέρα μου, ἡ ὡραία
καὶ ἁμοιρὴ Ἡλιαβέλλα, γιὰ σημάδι
τοῦ πόνου τοῦ τριστέναχτου, σάν ἦρθα
στὸν κόσμο ἐγώ, γιὰ νὰ πεθάνῃ ἐκείνη!
Δὲ μὲ γνωρίζεις, ρήγισσα ξανθὴ μου;
ΙΖΟΛ. Φύγε! τὰ χωρατιά σου μὲ πειράζουν!
Διῶξ' τονε, Ρήγα Μάρκο!

P.M. Καταδέξου,
καλὴ μου Ἰζόλδη, νὰ τοῦ συμπαθήσης,
νὰ δοῦμε τί θὰ πῇ. — Τρελέ, ἡ Στανότρις
θά'σαι, ἡ Τριστάνος· ὁ καθένας ἔχει
κ' ἓνα ὄνομα, θαρρῶ, μονάχα.

ΤΡΙΣ. Κ' ἔχει
καθένας καὶ τὴ μοῖρα του. Σὲ λένε
Μάρκο, γιατί γεννήθηκες στὸ ἔμπα
τοῦ τρίτου μήνα, ἀνάμεσα στὰ χιόνια
καὶ τὰνθη, μὲ τὸ ζώδιο τοῦ Μάρτη·
γι' αὐτό 'σαι, μὲ τὴ μάρκα στὴ μορφὴ σου,
μαρτυρευτὴς καὶ θῦμα ἐσί, καὶ μπαίγνιο,
ρήγας μαζί καὶ μάρτυρας, — ὁ Μάρκος!

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Στὴ νιογέννητη κοινωνία μας ὑπάρχουνε τότες διὰ
πρόσωπα, ὁ μισοπολιτισμένος κι ὁ ἀπολίτιστος, ὁ μισοσκέ-
παστος κι ὁ βάρβαρος, πού περ-ατεῖ γυμνός. ἴσως ὁ βάρ-
βαρος καλῆτερος, γιατί ἔχεις ἐλπίδα καὶ νὰ βάλῃ ροῦχα,
θὰ βάλῃ μάλιστα ἐκεῖνα πού θὰ τοῦ διαλέξης, ἐνῶ μὲ τὸν
ἄλλονε δὲν ἔχεις, ἀφοῦ φορεῖ τὰ δικά του καὶ ξέρεις πὼς
δὲ θάλλῃξ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΒΓΗΚΕ ΤΟ ΚΗΝΟΥΡΓΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΠΛΑΤΑΝΟΥ

(15 ΔΗΓΗΜΑΤΑ)

Καὶ πουλιέται 5 δρ. στὰ Γραφεῖα μας.

(Γιὰ τοὺς συνδρομητάδες τοῦ «Νουμά» δρ. 3. Στὸ ἐξω-
τερικό, μαζί μὲ τὰ ταχυδρ., δρ. 3,50).